

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7Co/108/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115214990
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8115214990.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Martina Fiľakovského a JUDr. Anny Kovalovej v právnej veci žalobcov: 1/ I. C., T. XX.XX.XXXX, H. D. C., D. T. Š., T. O. G. Č. XX a 2/ C. C., T. XX.XX.XXXX, H.Ú. D. R. T. U., T. O. H. Č. XX, právne zastúpených JUDr. Františkom Komkom, advokátom so sídlom v Prešove, na ul. Hlavnej č. 27, proti žalovaným: 1/ SJ PLUS, s.r.o., so sídlom v Ľuboticiach, na ul. Makarekovej č. 104/2398, a 2/ V. C., T. XX.XX.XXXX, H. D. C., D. T. Š., T. O. G. Č. XX, právne zastúpenému JUDr. Jánom Garajom, advokátom so sídlom v Prešove, na ul. Hlavnej č. 137, za účasti intervenienta KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, na ul. Štefanovičovej č. 4, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaniach žalovaných a intervenienta proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 26.04.2017 č.k. 17C 246/2015 - 122 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku o čiastočnom zastavení konania vo vzťahu k pozostalostnej rente žalobkyne v 1. rade.

Odmieťa odvolania žalovaných v 1. a 2. rade a intervenienta proti výroku o zamietnutí žaloby čo do zvyšku.

V prevyšujúcej časti rozsudok zrušuje a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu 1. inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyňi v 1. rade sumu 29.331,38 Eur a žalobcovi v 2. rade sumu 12.519,20 Eur. Čo do zvyšku žalobu zamietol a konanie v časti o zaplatenie pozostalostnej renty žalobkyňi v 1. rade zastavil. Žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 59,99 %.

2. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 26.11.2014 vydaným vo veci 6T 69/2014 bol žalovaný v 2. rade uznaný vinným z trestného činu usmrtienia podľa § 149 ods. 1,2 písm. a/ Trestného zákona, lebo dňa 10.06.2013 v čase o 22:49 hod. v Prešove - v Nižnej Šebastovej viedol pri ľavom okraji vozovky ul. Slánskej v smere do centra mesta autobus triedy III. značky V. s evidenčným číslom C. XXXDT, jeho vedeniu nevenoval plnú pozornosť, kde pravými kolesami prednej a zadnej nápravy vozidla prešiel v strede vozovky v ťažkom stupni opitosti ležiaceho chodca D. C., T. XX.XX.XXXX, v dôsledku čoho chodec utrpel zranenia, na následky ktorých zomrel.

3. Zo znaleckého posudku č. XX/XX vypracovaného V. I. D., znalcom z odboru dopravy, ktorý bol súčasťou trestného spisu XT XX/XXXX vyplýva záver, že príčinou dopravnej nehody z technického

hľadiska bola nesprávna technika jazdy vodiča a neskorá reakcia vodiča na prekážku na ceste (ležiaci človek).

4. Analýzou nehodového deja bolo zistené, že medzi autobusom a chodcom s najväčšou pravdepodobnosťou nedošlo ku kontaktu, motorové vozidlo sa pohybovalo po ľavej časti úzkej vozovky, kde došlo k prejedniu po ležiacom chodcovi, ktorý bol v tom čase približne v strede vozovky a vodič reagoval na ležiaceho 1,41 m až 2,35 m pred prejedním pravými prednými kolesami, t.j. 0,3 až 0,5 sekundy. Nehode mohol zabrániť vodič, ak by reagoval brzdením vo vzdialenosti 7,4 m až 8,8 m pred miestom prejedenia, čo bolo technicky možné. V doplnenom znaleckom posudku znalec uviedol, že k dopravnej nehode došlo na úzkej miestnej komunikácii, ktorá vedie k rodinným domom, kde končí. Poškodený bol prejedený pravdepodobne prednými kolesami po chrbte a potom zadnými kolesami, keď došlo k pritlačeniu ležiaceho o tvrdú podložku (asfalt).

5. Z listu o prehliadke mŕtveho z 11.06.2013 vydaného I.. S. Y. sa ako príčina úmrtia uvádza šok po úraze a krvácanie pri polytraume pričom malo ísť o zachytenie a prejedenie chodca motorovým vozidlom, čo spôsobilo náhlu smrť chodca.

6. Nebohý D. C. il v spoločnej domácnosti so svojou matkou žalobkyňou v 1. rade, ktorej poskytoval opateru, finančne ju zabezpečoval, platil náklady bývania a staral sa o údržbu domu. Toto spolužitie, ako vyplýva z vykonaného dokazovania, bolo usporiadané a medzi členmi rodiny boli vytvorené silné emocionálne, morálne a sociálne putá. Stratou syna utrpela žalobkyňa v 1. rade neodčiniteľnú ujmu a priznanie takejto nemajetkovej ujmy v peniazoch je možno chápať ako primeraný prostriedok ochrany proti neoprávnenému zásahu do práva na súkromie a rodinný život. Žalobca v 2. rade ako brat nebohého taktiež utrpel nemajetkovú ujmu, keď došlo k pretrhnutiu silných citových väzieb vytvorených v rodine. Stratu brata nesie ťažko a obaja žalobcovia sú ochudobnení o citový vzťah k synovi a bratovi. Žalobkyňa v 1. rade navyše stratila smrťou syna svojho živiteľa aj opatrovníka, ktorý jej pomáhal a poskytoval všetku pomoc a v jej veku aj potrebnú zdravotnú opateru. Smrť syna a brata nečakane a tragicky zasiahla životy žalobcov, ako aj celej rodiny a nenávratne pretrhla doterajšie citové väzby a ochudobnila žalobcov o ich citový vzťah k synovi a bratovi, spôsobila stratu lásky a radosti z ich spoločného prežívania.

7. Stanovenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je vecou voľnej úvahy súdu, ktorá však musí byť náležite odôvodnená a mať základ v konkrétnych skutkových zisteniach súdu, ktoré zohľadňujú okolnosti prejednávaneho prípadu a závažnosť vzniknutej ujmy.

8. Pokiaľ ide o zodpovednosť žalovaného v 1. rade za škodu spôsobenú zásahom do osobnostných práv žalobcov v súvislosti s dopravnou nehodou vedúcou k usmrteniu blízkej osoby žalobcov v 1. a 2. rade, tento zodpovedá ako prevádzkovateľ vozidla v zmysle ustanovenia § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka a ustanovenia § 853 Občianskeho zákonníka, pričom nie je významné, či prevádzkovateľ vozidla bol alebo nebol bezprostredným pôvodcom zásahu do osobnosti. V danom prípade bol žalovaný v 2. rade vodičom dopravného prostriedku prevádzkovateľa a dopravnú nehodu spôsobil v rámci činnosti, ktoré plnil ako svoje pracovné povinnosti, keď po návrate z cesty robil s vozidlom úkony (cúvanie) pred svojím rodinným domom za účelom odviešť vozidlo do miesta prevádzky v D. W.. V prejednávanej veci bolo preukázané, že žalovaný v 2. rade ako vodič porušil dopravné predpisy, v dôsledku čoho došlo k dopravnej nehode, pri ktorej zahynul syn a brat žalobcov v 1. a 2. rade.

9. Týmto došlo k neoprávneným zásahom do práv žalobcov na súkromný a rodinný život, a preto sa oprávnene domáhajú ochrany v zmysle ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Morálna satisfakcia v zmysle ustanovenia § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je postačujúca, lebo pri dopravnej nehode zahynul ich najbližší príbuzný a toto úmrtie pre žalobcov je nepochybne traumatizujúce, čo bolo preukázané z vykonaného dokazovania, z výsluchu účastníkov konania, svedkov aj z lekárskeho správ, ktoré potvrdzujú, že žalobkyňa v 1. rade následkom tejto tragickej udalosti utrpela posttraumatický šok - posttraumatickú stresovú poruchu a na jej následky sa doposiaľ lieči a naďalej prežíva duševné útrapy spojené s prežívaním úmrtia jej syna. Navyše žalobkyňa v 1. rade stratou syna utrpela ďalšie nenahraditeľné straty, a to stratu opatrovateľa a živiteľa rodiny, lebo s nebohým synom tvorila rodinu, viedla s ním spoločnú domácnosť, syn jej poskytoval opateru, ochranu, pomoc, starostlivosť, doprevádzal ju na ošetrenia, finančne jej vypomáhal, staral sa o dom, vykonával opravy a v podstate zastupoval rolu jej nebohého manžela. Syn žalobkyne v 1. rade zomrel vo veku XX rokov, teda vo veku, kedy bol v plnej sile a zdraví a mohol svoju matku doopatrovať do smrti. Smrť brata postihla aj

žalobcu v 2. rade, keď v dôsledku tejto dopravnej nehody stratil svojho jediného súrodenca a aj keď nežil v spoločnej domácnosti s bratom a matkou, lebo si založil vlastnú rodinu, mal s nimi silné citové putá, ktoré sa smrťou pretrhli. Obdobie po smrti brata prežíva stresujúco a matke pomáha ako sa dá. S bratom si vzájomne pomáhali. Navyiac brat bol krstným otcom jeho detí, ktoré navštevoval a obdarovával.

10. Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je nielen zistenie, že žalobca je fyzickou osobou, ktorej osobnostné práva boli porušené alebo ohrozené, ale tiež zistenie, že žalovaný sa dopustil konania, ktoré žalobca v konaní skutkovo vymedzoval a považoval za zásah do jeho chránených osobnostných práv. Do osobnostných práv môže zasiahnuť tak fyzická, ako aj právnická osoba. Žalovaný v 2. rade ako vodič vykonávajúci práce pre žalovaného v 1. rade pri riadení motorového vozidla sa dopustil porušenia dopravných predpisov, keď sa nevenoval s plnou pozornosťou vedeniu vozidla a závažnejším spôsobom spôsobil smrť chodcovi. Žalovaný v 2. rade pri manévri cúvania v úzkej jednosmernej ulici, kde bol priestor a prechod len pre jedno vozidlo, sa nepresvedčil, či takýto manéver môže bezpečne vykonať a hoci mu signalizačné zariadenie pípalo, teda označovalo prekážku na ceste, napriek tomu niekoľko krát cez túto prekážku prešiel v domnení, že je to spadnutý konár. Až potom, keď vyšiel z vozidla, zistil, že prešiel chodca niekoľkokrát kolesami vozidla. V trestnom konaní nebola náležitým spôsobom skúmaná pozícia nebohého ako chodca, teda či ležal na ceste v strede cesty, ako sa uvádza vo výroku trestného rozsudku, alebo sa nachádzal na jej okraji, kde boli stopy krvi a kde žalobkyňa v 1. rade našla čiapku syna a znalci v trestnom konaní sa rozchádzali, pokiaľ ide o pozíciu poškodeného, teda, či bol prejdený na bruchu alebo na chrbte. Sám žalovaný v 2. rade pri svojom prvotnom výsluchu pred vyšetrovateľom vypovedal, že urobil manéver cúvania, keď zachytil poškodeného, čo zodpovedá verzii, že poškodený spadol a potom bol prejdený vozidlom opakovane viackrát. Na strane druhej nebohý D. C. bol pod veľkým vplyvom alkoholu pri hranici 4 promile, čo svedčí tomu, že mohol byť dezorientovaný a nedokázal reagovať na vzniknutú situáciu tým, aby uhol a tak odvrátil zásah vozidlom. V každom prípade ale konanie žalovaného v 2. rade bolo nezodpovedné, keď sa pred manévrom cúvania nepresvedčil, že má voľnú cestu a zvlášť, keď tento manéver robil na veľmi úzkej ceste, ktorá tvorila len jeden jazdný pruh a nepočítal s možnosťou, že aj v čase, keď robil tento manéver, sa na ceste môže nachádzať chodec. S prihliadnutím na tieto okolnosti spoluzavinenie nebohého sa ustálilo na výšku 20 % a v tomto rozsahu boli krátené uplatnené nároky. Po tomto krátení a zohľadnení poistného plnenia vo výške 1.259,50 Eur poskytnutého zo strany intervenienta žalobkyňi v 1. rade, súd prvej inštancie priznal žalobkyňi v 1. rade sumu 29.331,38 Eur a žalobcovi v 2. rade sumu 12.519,20 Eur. Čo do zvyšku žalobu zamietol. Zároveň zastavil konanie vo vzťahu k zaplateniu pozostalostnej renty žalobkyňi v 1. rade v dôsledku jej čiastočného späťvzatia žaloby v zmysle ustanovenia § 145 CSP.

11. Výrok o trovách odôvodnil ustanovením § 255 ods. 2 CSP v spojení s ustanovením § 262 CSP.

12. Proti tomuto rozsudku podali odvolania žalovaní v 1. a 2. rade a intervenient. Intervenient tak urobil so súhlasom žalovaného v 1. rade.

13. Intervenient navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Alternatívne požadoval rozsudok zmeniť tak, aby žaloba žalobcov bola v celom rozsahu zamietnutá. Ako dôvod uviedol, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia nároku žalobcov na náhradu pohrebných nákladov. Zo znenia ustanovenia § 449 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že v rámci tohto nároku sa nehradia všetky náklady v skutočne vynaloženej výške, ale náhrada týchto nákladov je obmedzená hľadiskom primeranosti. Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 Nariadenia č. 87/1995 Z.z., primerané náklady spojené s pohrebom sa určujú podľa pracovnoprávných predpisov upravujúcich zodpovednosť za škodu pri pracovných úrazoch a chorobách z povolania. Zákon č. 461/2003 Z.z. pre rok 2013 výšku náhrady nákladov spojených s pohrebom limitoval maximálnou paušálnou sumou 2.519 Eur. Žalobcom nielenže v rozpore so zákonom boli priznané výdavky na smútočné oblečenie v nimi požadovanej výške, ale tieto výdavky sa priznali tiež žalobcovi v 2. rade, ktorý nežil so zomrelým bratom v čase jeho smrti v spoločnej domácnosti, a teda takýto nárok mu v zmysle ustanovenia § 101 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z. vôbec nevznikol. Zároveň sa nezohľadnil, po odpočítaní spoluúčasti zomrelého, maximálny zákonom stanovený limit pre náhradu nákladov spojených v pohrebom pre rok 2013 vo výške 2.519 Eur. Aj napriek skutočnosti, že sa smrť nebohého negatívne prejavila v súkromnom živote žalobcov a zasiahla negatívne ich psychický stav, čo sa prejavilo prirodzenou psychickou bolesťou, nezakladá automaticky takýto zásah nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri rozhodovaní sa zjavne neprihliadalo ani na vysoký satisfakčný charakter trestného konania a skutočnosť, že žalovaný v 2. rade vyjadril úprimnú ľútosť nad tým čo sa stalo, rodine sa ospravedlnil, zúčastnil sa na pohrebe, sám udalosť ťažko psychicky znášal

a v dôsledku tejto udalosti prišiel o zamestnanie. Jediné kritérium, ktoré súd prvej inštancie zohľadnil pri určení výšky nemajetkovej ujmy, bolo zavinenie poškodeného. Následne výška nemajetkovej ujmy sa vypočítala ako hodnota žalobcami požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy krátená o 20 %. Takýto postup nemá oporu v zákone, ani v doterajšej judikatúre.

14. Žalovaný v 1. rade poukázal na to, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

15. Žalovaný v 2. rade požadoval rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zdôraznil, že skutkové zistenia, podľa ktorých nebohý bol živiťelom žalobkyne v 1. rade a mal so žalobcom v 2. rade výborný vzťah, boli nadobudnuté na základe neúplného zhodnotenia vykonaných dôkazov. Priznanie náhrady za smútočné ošatenie na základe pochybných čestných vyhlásení je neprípustné. Vynaloženie týchto nákladov nebolo vôbec preukázané. Vyvodenie iných skutkových záverov o priebehu nehody bolo postavené na domnienkach bez akýchkoľvek vykonaných dôkazov a v rozpore s množstvom dôkazného materiálu z trestného konania, ktorý bol k dispozícii. Pri výške nemajetkovej ujmy sa primeraným spôsobom nezhodnotili všetky potrebné okolnosti judikatúrou vyžadované. Výška uvažovanej nemajetkovej ujmy ešte bez zohľadnenia spoluzavinenia nebohého bola neprímerane vysoká a v nesúlade so súdnou praxou. Skutkové závery boli bez náležitého odôvodnenia tendenčne upravené v neprospech žalovaného v 2. rade a to v okolnostiach, ktoré majú vplyv na zákonné rozhodnutie vo veci. Právo žalovaného v 2. rade na súdnu ochranu a na spravodlivé a zákonné rozhodnutie bolo porušené. Tento zásah je o to závažnejší, že plnenie, na ktoré bol žalovaný v 2. rade zaviazaný, zodpovedá celoživotne budovanému majetku priemerného obyvateľa tohto regiónu a jeho prípadné vymoženie bude pre žalovaného v 2. rade a jeho rodinu doživotne likvidačné. Nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia bolo porušené právo žalovaného v 2. rade na spravodlivý proces.

16. Žalobcovia navrhli rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

17. Odvolací súd v zmysle zásad ustanovení § 379, § 380 a § 381 CSP preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolania žalovaných v 1. a 2. rade a intervenienta smerujúce proti výroku o uložení povinnosti žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyňi v 1. rade sumu 29.331,38 Eur a žalobcovi v 2. rade sumu 12.519,20 Eur a výroku o trovách konania sú opodstatnené.

18. Keďže žalovaní v 1. a 2. rade a intervenient rozsudok napadli v celom rozsahu, bolo potrebné v odvolacom konaní preskúmať aj výroky o čiastočnom zastavení konania vo vzťahu k pozostalostnej rente žalobkyne v 1. rade a o zamietnutí žaloby čo do zvyšku.

19. K späťvzatiu žaloby v časti týkajúcej sa pozostalostnej renty žalobkyne v 1. rade došlo na pojednávaní konanom dňa 13.02.2017. Žalovaní v 1. a 2. rade, resp. ich právni zástupcovia k čiastočnému späťvzatiu žaloby nemali námietky. Keďže na strane žalovaných neexistovali vážne dôvody umožňujúce konanie nezastaviť podľa ustanovenia § 146 ods. 1 CSP, súd prvej inštancie správne postupoval, ak po čiastočnom späťvzatií žaloby konanie vo vzťahu k pozostalostnej rente žalobkyne v 1. rade v súlade s ustanovením § 145 ods. 2 CSP zastavil. V dôsledku uvedeného bolo potrebné rozsudok v tejto časti ako vecne správny potvrdiť postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 CSP.

20. Čo sa týka výroku o zamietnutí žaloby čo do zvyšku, v tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 359 CSP, podľa ktorého odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Takouto stranou v prípade zamietnutia žaloby v prevyšujúcej časti mohli byť iba žalobcovia. Žalovaní v 1. a 2. rade a ani intervenient nemajú postavenie subjektov oprávnených podať odvolanie proti výroku o zamietnutí žaloby čo do zvyšku. V dôsledku uvedeného museli byť ich odvolania v súlade s ustanovením § 386 písm. b/ CSP odmietnuté ako odvolania podané neoprávnenými osobami.

21. Pokiaľ ide o nároky priznané žalobcom v 1. a 2. rade, k ich priznaniu došlo bez potrebného objasnenia nehodového dňa vedúceho k usmrteniu syna a brata žalobcov. Bez vyriešenia tejto otázky nie je možné správne ustáliť ani výšku nárokov uplatnených žalobcami v tomto konaní.

22. Podľa rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 26.11.2014 č.k. 6T 69/14 - 272 k usmrteniu D. C. malo dôjsť po tom, čo ho žalovaný v 2. rade ako vodič motorového vozidla prešiel ležiaceho v strede vozovky v ťažkom stupni opilsti pravými kolesami prednej a zadnej nápravy vozidla. Na rozdiel od uvedeného, podľa odôvodnenia rozsudku, žalovaný v 2. rade pri manévri cúvania v úzkej jednosmernej ulici, kde bol priestor a prechod len pre jedno vozidlo, sa nepresvedčil, či takýto manéver môže bezpečne vykonať a hoci mu signalizačné zariadenie pívalo, teda označovalo prekážku na ceste, napriek tomu niekoľkokrát cez túto prekážku prešiel v domnení, že je to spadnutý konár. V trestnom konaní nebola náležitým spôsobom skúmaná pozícia nebohého ako chodca, teda či ležal na ceste v strede cesty, ako sa to uvádza vo výroku trestného rozsudku, alebo sa nachádzal na jej okraji, kde boli stopy krvi a kde žalobkyňa v 1. rade našla čiapku syna, pričom znalci v trestnom konaní sa rozchádzali pokiaľ ide o pozíciu poškodeného, t.j. či bol prejdený na bruchu alebo na chrbte. Zároveň v tejto súvislosti sa poukázalo na to, že žalovaný v 2. rade pri svojom prvotnom výsluchu pred vyšetrovateľom vypovedal, že urobil manéver cúvania, keď zachytil poškodeného, čo zodpovedá verzii, že poškodený spadol a potom bol prejdený vozidlom opakovane viackrát.

23. K prešetreniu priebehu nehodového deja bol do trestného konania pribratý znalec V.. I. D., ktorý dňa 05.10.2013 podal vo veci znalecký posudok č. XX/XX a dňa 20.08.2014 doplnok k tomuto znaleckému posudku. Podľa znalca s najväčšou pravdepodobnosťou nedošlo k zrážke autobusu s chodcom v spriamenej polohe. Nebohý D.M. C. pred nehodovou udalosťou s najväčšou pravdepodobnosťou už ležal na vozovke a to na bruchu, keď došlo k jeho prejdeniu pravými kolesami autobusu a následne zadnými kolesami.

24. Podľa znaleckého posudku vypracovaného znalcami I.. I. Y. Z. I.. S. Y.Á.W. dňa 16.08.2013 k ťažkým poraneniam nebohého D. C. mohlo dôjsť pri jeho zranení ako chodca v stojacej polohe cúvajúcim autobusom s následným pádom na zem a prejdením tela kolesom autobusu.

25. Za účelom zistenia, či poranenia nebohého D. C. mohli vzniknúť po prejdení jeho tela v ležiacej polohe, bol v trestnom konaní pred vyšetrovateľom policajného zboru vypočutý znalec I.. I. Y.. Následne po preštudovaní znaleckého posudku z odboru dopravy uviedol, že nebohý D. C. mohol v čase pred nehodou ležať na vozovke, kde mu boli spôsobené poranenia kolesami, ktoré prešli cez jeho trup, pričom počas otáčania tela došlo ku opakovanému kontaktu hlavy s vozovkou, kedy mohlo dôjsť ku zlomenine sánky, ako aj k tržno-zmliaždeným ranám v temeno-záhlavnej oblasti uprostred a vpravo a čelovej oblasti vľavo.

26. Pokiaľ ide o záver, podľa ktorého žalovaný v 2. rade pri svojom prvotnom výsluchu pred vyšetrovateľom vypovedal, že urobil manéver cúvania, keď zachytil poškodeného, ani z tohto nemožno vyvodit' skutočnosť, podľa ktorej chodec v momente zrážky bol v spriamenej polohe. K zachyteniu chodca totiž môže dôjsť akoukoľvek časťou motorového vozidla, teda aj jeho podvozkom. V takomto prípade chodec bez akýchkoľvek pochybností stáť nemôže.

27. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva aj iná právne významná skutočnosť, podľa ktorej k usmrteniu chodca malo dôjsť pri plnení pracovných činností žalovaným v 2. rade. Občiansky zákonník v ustanovení § 420 ods. 2 vylučuje zodpovednosť takej osoby za škodu spôsobenú pri výkone činnosti pre inú osobu. Ako sa s touto právne významnou skutočnosťou vyrovnal konajúci súd, z odôvodnenia rozhodnutia známe nie je.

28. Obsahové náležitosti rozsudku určuje ustanovenie § 220 CSP. Ich správnosť a úplnosť je predpokladom vykonateľnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Či je rozhodnutie preskúmateľné alebo nie sa dá zistiť len z jeho odôvodnenia.

29. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Obdobným spôsobom náležitosti odôvodnenia rozsudku upravovalo ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. v znení účinnom do 30.06.2016.

30. Štruktúra odôvodnenia rozsudku je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje ustanovenie § 220 ods. 2 CSP dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvoľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvoľe sa zabezpečuje viacerými prostriedkami, vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje účastníkom konania posúdiť ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní o veci samej.

31. Vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia sa účastníkovi odníma možnosť v odvolacom konaní riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy nakoľko je problematické zaujímať stanoviská k nezrozumiteľnému alebo nedostatočne zdôvodnenému rozhodnutiu.

32. Keďže nevyhodnotenie resp. nesprávne vyhodnotenie právne významných skutočností nevyhnutných pre rozhodnutie vo veci je potrebné hodnotiť ako nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo znemožnené žalovaným a intervenientovi, aby uskutočnili im patriace procesné právo v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP rozsudok v jeho vyhovujúcej časti a vo výroku o trovách konania zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

33. V ňom bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne posúdiť dôvodnosť podanej žaloby a následne vo veci rozhodnúť tak, aby štruktúra odôvodnenia rozhodnutia zodpovedala zásadám vyplývajúcim z ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. V tejto súvislosti nebude potrebné len podrobne zistiť priebeh nehodového deja, ale zároveň aj zdôvodniť, prečo práve suma 33.000 Eur pri žalobkyni v 1. rade a suma 15.000 Eur pri žalobcovi v 2. rade sa považovala za základ pre ustálenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Rovnako sa súd prvej inštancie musí vyrovnáť s námietkami poukazujúcimi na zákonné limity upravujúce výšku náhrady nákladov spojených s pohrebom a výdavkov na smútočné ošatenie a zaujať stanovisko k pasívnej legitímácii žalovaného v 2. rade.

34. Súd prvej inštancie, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

35. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).